

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 878; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 161).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sættes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Jesper Simonsen): Lovforslaget er fremsat af Regeringen i den Skikkelse, det fik ved anden Behandling her i dette høje Ting i April Maaned i Aar; det har altsaa det Indhold, som et Flertal af vekslende Størrelse og Sammensætning her i Tinget har samlet sig om. Det er derfor naturligt, at Forslaget, naar det nu kommer fra Udvalget, igen har et Flertal for sig i den Skikkelse, hvori det er fremsat fra Regeringens Side. Der er dog enkelte nye Bestemmelser. Nogle af dem er af rent formel Art, men andre er af en saadan Betydning, at det er nødvendigt kort at gøre Rede for dem overfor Tinget, der altsaa ikke har haft Lejlighed til at faa disse nye Ting forelagt tidligere.

Under Nr. 62 foreslaar saaledes hele Udvalget med Justitsministerens Tiltrædelse, at Forligskommissionerne ophæves for Stor-Københavns Vedkommende, det vil sige for selve København, Frederiksberg Birk, Københavns Amts nordre Birk og Københavns Amts søndre Birk med Amager Birk. Forligsmæglingen henlægges i Stedet til Retterne, og Ratihabitation af frivillige Forlig, som hidtil er sket ved Forligskommissionerne, skal saa ske ved Justitskontoret under Retterne; det er jo kun en formel Bekræftelse af Forliget, en ren Ekspedition, som udmærket kan udføres paa denne Maade. Det bestemmes endvidere, at Forligskommissionerne ved kongelig Anordning kan ophæves i andre Retskredse efter indhentet Erklæring fra Retskredsens Kommunalbestyrelser. Udvalget forudsætter herved, at Ophævelse kun normalt vil finde Sted, naar den eller de Kommunalbestyrelser, der repræsenterer den overvejende Del af Retskredsens Befolkning, er enige deri. Udvalget forudsætter endvidere, at Retsafgiften ned sættes, saaledes at Sagens Behandling ikke

bliver dyrere, naar Forliget indgaas paa Sagens første Tægtedag, end den vilde blive ved Forligskommissionen.

Spørgsmaalet om Ophævelse af Forligskommissionerne er jo langtfra nyt. Det har været til Diskussion allerede i Retsplejelovens første Aar, og man kan sige, at det hele Tiden har været under Observation, og Udvalget er nu enedes i den Opfattelse, at i hvert Fald i Stor-København er Forligskommissionen en Levning fra Fortiden, og den har ikke nogen rimelig Funktion i den moderne Retspleje. Erfaringerne fra København taler saa afgjort for Rigtigheden af denne Opfattelse. Jeg kan i den Henseende anføre, at efter en Oplysning, vi har vedrørende Forligskommissionen i København — det ligger ganske vist nogle Aar tilbage, men det er dog fra den nye Retsplejes Tid —, er af 1 094 Klager, indgaaede til Forligskommissionen, de 80 blevet forligt ved Forligskommissionen. Saa var der 114, der faldt bort af andre Grunde, men altsaa, af 1 094 Sager forligte Forligskommissionen 80. Det er ganske klart, at det ikke er noget Forhold i at ulejlige Parterne i 1 094 Sager med Forelæggelse for Forligskommissionen og paaføre dem Tidsspilde og Omkostninger, naar Kommissionen ikke har været i Stand til at forlige mere end 80 Sager. Naar ærede Medlemmer ser paa Statistikken, saaledes som den fremtræder i de statistiske Haandbøger, vil de undertiden støde paa nogle andre Tal, men dem maa de ikke lade sig forvirre af, thi i de Tal, der fremtræder i denne offentlige Statistik, er indbefattet Ratihabitation af de frivillige Forlig, men hvad disse frivillige Forlig angaar, har Forligskommissionen faktisk ingen Opgave haft; Forliget er sluttet Parterne imellem paa en Sagførers Kontor uden Forligskommissionens Assistance, og Forligskommissionens Medvirken i saadanne Tilfælde er kun en rent formel Ekspedition af det af Parterne udenfor Forligskommissionen indgaaede Forlig.

Det var den ene Side af Forligskommissionens Virksomhed. Paa den anden Side kan man spørge: Ja, men er Retten egnet til at mægle, til at tilvejebringe et Forlig, naar Mulighederne er til Stede, og derved forkorte Processerne og spare Parterne for unødige Tidsspilde og Udgift? Ogsaa derom har Udvalget faaet Oplysninger. De findes i Bilag 10 til Betænkningen. Det vil deraf ses, hvis vi tager et enkelt Aar, f. Eks. 1930, at ved Østre Landsret blev 705 Sager paadømt, men 510 blev forligt, deraf de 247 i selve Retten. Det vil altsaa ses, at Retten opnaar forholdsvis mange flere For-